

първите вѣкове на Римскитѣ републикѣ по-знаменититѣ мѣжѣ на държавитѣ сѣ ся хваляли съ това че сѣ занимавали съ полски дѣла, и много пѣтя, като управлявали войски и тържествували противу непріатели, завращали сѣ на ралото си.

Най-добритѣ и доброжелатели владѣтели и царѣ всякога сѣ покровителствovali и насърчвали земледѣліето, което праведно сѣ сматра и до сега като единственый изворъ на благополучіето и на богатството на народитѣ. « Земледѣліето и скотовѣдството » казувалъ великыйтъ Френскый дипломатъ Жуль, « ето двѣтъ съсцы, отъ които Френско сѣ храни, това сѣ истинскитѣ рудници на Перу ». Другъ единъ пакъ великъ мѣжъ, по-горень отъ Жулія, безсмъртныйтъ Вашингтонъ, въ едно отъ словата си прѣдъ събранието на прѣдставителитѣ, казалъ е тѣзи достопамятны думы: « Земледѣліето трѣба да бѣде първата и главна грѣжа на всяко отеческо правленіе, защото всичко цѣвти въ онѣзи държавѣ въ коѣто цѣвти земледѣліето. »

Земледѣліето е было най-главното и най-почетното заниманіе на първородный Истокъ. Прѣди да сѣ развие умственното прѣвосходство у гърцитѣ, прѣди да сѣ прослави могуществото на македонскитѣ сабѣж, и прѣди римленитѣ да сѣ прѣдадѣтъ на завоеванія и ратолубивый Съверъ да напусни снѣгопокрытитѣ върхове на планинитѣ си, Перситѣ, потомци на славното онова и сродно намъ Арійско племе, за исключителното си заниманіе въ земледѣліето, отивахъ напредъ та завоевавахъ градове и царства, но и пакъ слѣдъ боеветѣ и завоеваніята не бѣхъ да забравятъ земледѣліето. Отъ Іонійскый заливъ до Индійскый, отъ рѣкѣ Донъ до изворитѣ на Нилъ сто и двадесетъ и седемъ сатрапы, въ името на великыйтъ Персійскый царъ, проповѣдувахъ на всякого че слѣдъ войнитѣ длѣженъ е да сѣ занимава съ земледѣліето !

Ксенофонтъ разказва единъ доста пріятенъ анекдотъ за любовтъ на персійскитѣ владѣтели къмъ земледѣліето. Когато Лизандръ Спартанецътъ посѣтилъ Кыра Младаго въ Сарды, този владѣтель пріелъ твърдѣ вѣжливо извъчредныйтъ посланникъ на гърцитѣ съюзници и го за-